

Egongo gara

Oihane Larretxea
de la Granja

Tarteka idazten dizut mezu bat, tarteka idazten didazu zuk beste bat. Batzuetan mezuek egunetara jasotzen dute erantzuna; beste batzuetan momentuan bertan helitzen da. Egiari zor, gutxitan suertatzen da hori, ez bada justu sakelakoa eskue-tan duzulako eta tartetxo bat duzulako kasu egiteko. Oso okupatuta zaude ume-ekin, lanarekin, etxearekin. Ni ere hala-xe nabil. Presaren zurrunbiloan errit-moak irentsita.

Lagunak gara. Lagun onak, baina as-paldi ez dugula konfidentziarik parteka-tzen, are gutxiago parrandarik. Orduan bai aitortzen genizkiola elkarri beste zir-kunstantzietan esaten ez zirenak. Ezin

zirenak. Ordu txikiek, alkoholaz bustita, asko dutelako intimitatetik.

‘Bip’ egin du nire telefonoak. Zure me-zu bat heldu zait. Burokrazia hutsa den «zer moduz?» batekin hasi zara. Kontu baten bueltan zalantza bat argitu nahian zaude, azkar. Unean bertan eran-tzun ahal izan dizut. «Ondo» batekin abiatu dut elkarrizketa. Automatismo hutsa hori ere. Erantzun errazena da azalpen guztietatik libratzen gaituelako. Eta orain, pentsatzen duzu, ez da luza-tzeko momentua.

«Egongo gara» batekin eman duzu amaitutzat elkarrizketa laburra. «Hitz egingo dugu!», esan dizut nik. Musu bat bidali dizut emotikono bidez. Ahotik

bihotz txiki batek ihes egiten dio. Hauxe gure garai modernootan ezarrita dagoe-na, kasik asumituta duguna. Zapore txa-rra utzi dit.

Akaso heldu da unea aldaketarako. 5G-aren abiaduran doazen bizio txikiak moldatu, lehengora itzuli. Zenbat pro-mesa lerro bakan batzuetan. Zeren bai zuk eta bai nik jakin badakigu, lagun onak izan arren, hitz egiteko modu bat besterik ez dela «egongo garela» hitze-matea. Akaso egon ohi garelako besteak gure partez noiz proposatuko zain. Den-bora pasa izan ez balitz bezala egongo gara elkartzen garen egunean, baina ja-kin badakigu denbora gehiegi pasatu dela. Pasatzen utzi dugula. •

Kontatzen ez dena ez da

Koldo Sagasti

Aforismo herrikoi batek dio gerra batean egia dela lehenengo bik-timetariko bat. Gauza jakina da gatazka armatu batean propa-ganda hobekien darabilena izan ohi dela garaitzeko aukera handiena duena eta, era berean, garailearen kontakizuna izan ohi dela nagusitzen dena. Kontaketarako baliabideak kontrolatzen dituenak, bate-koak zein bestekoak, bere interesen neu-rkira manipulatzeko du errelatoa. Baina gatazkaren kontakizunaren manipulazio hori, hainbatetan, aktiboa izan barik, kontatzen ez diren ñabarduretan datza.

Afganistango inbasioan, gerora Irake-koan gertatuko zen bezala, CNN telebis-ta kateak bere egin zuen AEBetako De-

fentsa Departamentuak ezarritako esti-lo irizpide bat: hildakoen gorpuen iru-diak erakustea bazegoen, baina inola ere ez armada estatubatuarraren erasoek eragindako hildakoenak. Halaxe konta-tzen zuen Jugoslavian berriemaile ibili-tako kazetari beterano batek: Europako prentsako lankideak kexatzen zirela be-ren hedabideetako zuzendaritzek espre-suki debekatzen zitelako NATOko era-soek eragindako hilotzen irudiak argitaratzea.

Gerra bateko ikusle pasiboak izanik, iritsi gara normaltasunez onartzera ga-tazkako parte interesatu baten kontaki-zuna baino ez dugula jasotzen, eta gure iritzia manipulaturik dagoela, ez hain-

beste kontatzen digutenagatik, baizik eta kontatzen ez digutenagatik. Eta isil-tasun itun horren barruan bertsio hege-monikotik aldentzen diren ahotsak de-serosoak dira. Deserosoak eta mehatxagarriak. Horregatik, akaso, iritsi gara normaltasunez onartzera euskal kazetari bat, Pablo Gonzalez, Ukrainako gerrako informazioa eman nahi izatea-gatik Poloniako kartzela batean egotea. Otsailaren 28tik dago gatibu gatazkaren bestelako egia bat kontatzen ahalegin-tzeagatik eta eskandaluzkoa beharko lu-keen bahiketa ezerezean geratu da biga-rren mailako albisteen txokoan baztertuta. Berriemailea isilarazita, egiaren zati bat da biktima. •